

**UDC: 81'37+81'367.634]:811.111''15/16''IIIЕKIIIП**

**DOI: <https://doi.org/10.32782/2410-0927-2026-24-4>**

**Valerii BOHDAN**

*PhD in Philology, Associate Professor at the Department of Foreign Languages and Methods of Teaching, Berdyansk State Pedagogical University, 4 Schmidta St., Berdiansk, Zaporizhzhia oblast, Ukraine, 71100*

[valeriy.bogdan@gmail.com](mailto:valeriy.bogdan@gmail.com)

**ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0985-5211>**

**Oksana DUBROVA**

*PhD in Philology, Associate Professor at the Department of Foreign Languages and Methods of Teaching, Berdyansk State Pedagogical University, 4 Schmidta St., Berdiansk, Zaporizhzhia oblast, Ukraine, 71100*

[oksadubrova@gmail.com](mailto:oksadubrova@gmail.com)

**ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8573-2785>**

**Andrii MOROZ**

*PhD in Philology, Associate Professor at the Department of Foreign Languages and Methods of Teaching, Berdyansk State Pedagogical University, 4 Schmidta St., Berdiansk, Zaporizhzhia oblast, Ukraine, 71100*

[andriy7517@gmail.com](mailto:andriy7517@gmail.com)

**ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2671-774X>**

**Scopus Author ID: ID: 60017073500**

**To cite this article:** Bohdan, V., Dubrova, O., & Moroz, A. (2026). Semantychni funktsii pryednuvalnykh konstrukttsii u anhliiskii literaturi 16 – 17 stolit (na prykladi tvoriv Viliama Shekspira) [Semantic functions of adjoining constructions in English literature of the 16th and 17th centuries (based on William Shakespeare’s works)].

**SEMANTIC FUNCTIONS OF ADJOINING CONSTRUCTIONS IN ENGLISH  
LITERATURE OF THE 16TH AND 17TH CENTURIES (BASED ON  
WILLIAM SHAKESPEARE'S WORKS)**

*The revival of interest in the study of “History of the English Language” is due to a new perspective on its importance in the training of Germanic philologists.* Original texts are the main source of information about the state of a language and the linguistic processes that took place in it at the time of their creation. William Shakespeare is the most researched author in English literature. *However*, despite the enormous interest, virtually no one has studied the semantic relationships between the parts of text units of expressive syntax in his works in general and adjoining constructions in particular, which makes our research **relevant**. The **goal** of our research is to study the peculiarities of semantic relationships between the parts of adjoining constructions in William Shakespeare's works. *The following methods were used in the study:* descriptive and analytical; methods of comparison, contrasting, synthesis and transformation; contextual analysis and quantitative analysis. The study shows that in adjoining constructions, the types of relations typical of complex sentences (copulative, disjunctive, adversative, adverbial, object and attributive) transform, and meanings of additional information and evaluation become predominant. The analysis of the semantic relationships between the components of adjoining constructions in has led to the following **conclusions:** examples of a wide variety of semantic relationships have been identified – additional information, precise definition, hypothesis, conclusion, cause, consequence, contrast and enumeration. The most productive adjoining connectives were found to be “and”, “but”, “which”, “because” and “if”. Given the fairly large number of adjoining constructions, it was concluded that these expressive textual syntactic units

could be attributed to the nomenclature of characteristic features of the individual authorial style of this **outstanding master of imaginative writing**.

**Keywords:** *adjoining construction, base utterance, adjoined part, adjoining conjunction, propositional meaning, William Shakespeare.*

### **Валерій БОГДАН**

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов і методики викладання Бердянського державного педагогічного університету, вул. Шмідта 4, Бердянськ, Запорізька обл., Україна, 71100

[valeriy.bogdan@gmail.com](mailto:valeriy.bogdan@gmail.com)

**ORCID:** <https://orcid.org/0000-0002-0985-5211>

### **Оксана ДУБРОВА**

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов і методики викладання Бердянського державного педагогічного університету, вул. Шмідта 4, Бердянськ, Запорізька обл., Україна, 71100

[oksadubrova@gmail.com](mailto:oksadubrova@gmail.com)

**ORCID:** <https://orcid.org/0000-0001-8573-2785>

### **Андрій МОРОЗ**

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іноземних мов і методики викладання Бердянського державного педагогічного університету, вул. Шмідта 4, Бердянськ, Запорізька обл., Україна, 71100

[andriy7517@gmail.com](mailto:andriy7517@gmail.com)

**ORCID:** <https://orcid.org/0000-0003-2671-774X>

**Scopus Author ID:** ID: 60017073500

**Бібліографічний опис статті:** Богдан В., Дуброва, О., Мороз А. (2026). Семантичні функції приєднувальних конструкцій у англійській літературі 16 –

17 століть (на прикладі творів Вільяма Шекспіра). *Актуальні питання іноземної філології*, 24, 26–32, doi: <https://doi.org/10.32782/2410-0927-2026-24-4>

## СЕМАНТИЧНІ ФУНКЦІЇ ПРИЄДНУВАЛЬНИХ КОНСТРУКЦІЙ У АНГЛІЙСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ 16 – 17 СТОЛІТЬ (НА ПРИКЛАДІ ТВОРІВ ВІЛЬЯМА ШЕКСПІРА)

Пожвавлення інтересу до **вивчення дисципліни** «Історія англійської мови», зумовлено новим поглядом на її важливість у системі підготовки філологів-германістів. Оригінальні тексти є основним джерелом інформації про лінгвістичні процеси, які відбувались у мові на момент їх створення. Вільям Шекспір – найбільш досліджений автор в англійській літературі. Однак, незважаючи на надвисокий інтерес до його творів, вивченням семантичних відношень між частинами текстових одиниць експресивного синтаксису у його творах взагалі та приєднувальних конструкцій зокрема практично ніхто не займався, що і становить **актуальність і наукову новизну** нашої розвідки.

**Метою нашої** статті є вивчення особливостей семантичних відношень між частинами приєднувальних конструкцій у творах Вільяма Шекспіра. У роботі застосовано такі **методи**: описово-аналітичний, порівняння та синтезу (для пояснення структурно-семантичних і функціональних властивостей приєднувальних конструкцій), контекстологічного аналізу (для уточнення їхньої форми та семантики) і кількісного аналізу (для виявлення ступеню представленості в тексті приєднувальних конструкцій, сполучних засобів у їхньому складі й одержання об'єктивних результатів). Дослідження показує, що у приєднувальних конструкціях звичні для складних речень типи відношень (єднальні, розділові, протиставні, адвербіальні, об'єктні й атрибутивні) зазнають трансформації і в них уже превалюють значення додавання інформації й оцінки. Аналіз семантичних відношень між частинами приєднувальних конструкцій **у п'єсах В. Шекспіра** дозволив зробити такі **висновки**: виявлено приклади великого різноманіття семантичних відношень,

які ми розбили на такі класи – додаткової інформації, уточнення, гіпотези, висновку, причини, наслідку, протиставлення та перелічення. Найбільш продуктивними приєднувальними сполучними засобами виявились *and, but, which, because, if*. З урахуванням досить великої кількості приєднувальних конструкцій зроблено висновок про можливість віднесення цих експресивних синтаксичних одиниць текстового рівня до номенклатури характерних ознак індивідуально-авторського стилю цього видатного майстра художнього слова

**Ключові слова:** приєднувальна конструкція, базове висловлення, приєднувана частина, приєднувальний сполучний засіб, пропозиціональне значення, Вільям Шекспір.

**The relevance of the research.** Recently, there has been renewed interest in the discipline of "The History of the English Language," driven by a fresh perspective on the importance and role of this educational component in the training of Germanic philologists (Crystal, 2022; Khalabuzar O., Dubrova, 2025). The use of a diachronic approach demonstrates how language has developed, serves as a tool for analysing contemporary processes occurring in a language, and outlines prospects for possible further research (Космеда, 2020; Curzan, 2020).

In studying the history of the English language, original texts are of undeniable importance, as they are the primary sources of information about the language's state and the linguistic processes occurring at the time of their creation. So, the bulk of our knowledge comes from scientific study of extant texts. It is well known that the most researched, cited and analysed author in English literature is William Shakespeare, whose oeuvre has been studied for over four centuries, with the volume of scientific articles, dissertations, and literary criticism surpassing that of any other English-speaking (and not only) master of imaginative writing. Despite this high level of interest in his literary works, virtually no one has studied the textual units of expressive syntax in general, or adjoining constructions in particular. That is, to date, the problem has received no attention in the research literature, which underscores the **relevance** of our study and the scientific novelty of our research.

**Review** of recent studies and publications. All the latest trends in linguistics are largely based on the study of texts, their modes of functioning, structural features, semantics, and stylistic devices. Solving these complex problems cannot be successful without studying textual units (text components that extend beyond one sentence), their structure, semantics, pragmatics, functioning, and the regularities of their connections. Among such textual units, the adjoining constructions (ACs) occupy a prominent place. A detailed study of these textual units was made possible thanks to the linguistic research of D. Barannyk, 1999 (textual components), V. Bohdan, 2011 (syntactic features of ACs), V. Dmytrenko (Samokhyna), 2002 (semantics and functions of ACs), N. Ivkova, 2007 (expressive units in journalism), H. Kotsiubovska, 2002 (functional and textual aspects of ACs) and many others (for a detailed bibliography, see V. Bohdan, 2011, pp. 207–244). However, several important issues remain unresolved, for example, the criteria for distinguishing between adjoining and parcelled constructions.

The basis for our study is that the semantic relationships between the parts of these expressive textual units in William Shakespeare's works have not yet been the subject of a specialised, comprehensive comparative study.

**Thus**, the **object** of our research is adjoining constructions in William Shakespeare's plays, and the **goal** is to examine the peculiarities of semantic relations between the parts of adjoining constructions. This goal involves solving the following key **tasks**: analysing the semantic relations between the parts of ACs, identifying the most frequent connective words used to realise these relations, and drawing conclusions about the potential to include adjoining constructions in the **nomenclature** of characteristic features of William Shakespeare's individual authorial style.

Research methods and techniques. Based on the tasks set and the research material, the following methods were applied in the study: descriptive and analytical (to inventory, compare and explain the structural, semantic and functional properties of the adjoining constructions); methods of comparison, contrasting, synthesis and transformation (to establish structural, semantic and functional characteristics of

**Додано примітку [OD1]:** Усі новітні напрями лінгвістики значною мірою ґрунтуються на вивченні тексту, способів його функціонування, особливостей структури, семантики та стилістичних засобів. Вирішення цих комплексних задач не може бути успішним без дослідження текстових одиниць (компонентів тексту, які виходять за межі речення), їхньої будови, семантики, прагматики, функціонування та закономірностей зв'язку між ними. Серед таких текстових одиниць чільне місце займає приєднувальна конструкція (ПК). Детальний цих текстових одиниць став можливим завдяки лінгвістичним розвідкам Д. Баранника, 1999 (складові тексту), В. Богдана, 2011 (синтаксичні особливості ПК), В. Дмитренко (Самохіної), 2002 (семантика і функції ПК), Н. Івкової, 2007 (експресивні одиниці в публіцистиці), Г. Коцюбовської, 2002 (функціонально-текстовий аспект ПК) і багатьох інших (детальну бібліографію див. у В. Богдана, 2011, с. 207–244), хоча і досі ряд важливих питань залишається вирішеним неповністю, наприклад, критерії розрізнення приєднувальних і парцельованих конструкцій. Підставою для нашої розвідки є те, що семантичні відношення між частинами цих експресивних текстових одиниць у творах Вільяма Шекспіра ще не були предметом спеціального комплексного з'ясування дослідження.

**Додано примітку [OD2]:** Таким чином, **об'єктом** нашої розвідки є приєднувальні конструкції у п'єсах Вільяма Шекспіра, а **метою** – розглянути особливості семантичних відношень між частинами приєднувальних конструкцій. Поставлена мета передбачає розв'язання таких **завдань**: проаналізувати семантичні відношення між частинами приєднувальних конструкцій, визначити найбільш частотні приєднувальні сполучні засоби, за допомогою яких реалізуються дані відношення, зробити висновок щодо можливості віднесення ПК до номенклатури характерних ознак індивідуально-авторського стилю Вільяма Шекспіра.

**Додано примітку [OD3]:** list

adjoining constructions); contextual analysis (to clarify the structure, semantics and definition of the functions of adjoining constructions in the texts), and quantitative analysis (to identify the degree of representation in the text of certain classes of adjoining constructions, connective words, which are parts of their structure, and to obtain objective results).

**Presentation of the main research material.** The intricate network of semantic links and relationships among lexical units has been emphasised repeatedly in the linguistic community (Денисова, 2011). Therefore, to maximise the semantic objectivity of our research while addressing the issue of semantic peculiarities of ACs, we consider it essential to rely not only on logical categories. Instead, ACs should be examined in the dialectical unity of their structural and semantic criteria, particularly with respect to the means of connection and the sentential correlation of their components.

In our research, an AC is understood to mean a two-component textual unit, divided by an external punctuation mark into two parts with fixed positions: an autosemantic base utterance (BU) is followed by a synsemantic adjoined part (AP). The AP is formalised as a separate sentence, connected to the BU by an adjoining connective word that facilitates singling out an AC in a text (Дмитренко, 2002).

Since the study analyses the semantics of textual units, special attention is given to the proposition as a semantic model of these structures, as well as to the new propositional meanings they acquire in context while reflecting a given situation.

Scholars generally agree that formal connectors (connective words) play a decisive role in establishing semantic and syntactic (propositional) relations among the parts of complex sentences.

The identification of propositional relations within the formal frameworks of ACs is based on the observation that formal connectors perform a broader range of functions when linking parts of syntactic structures extending beyond the sentence level than when connecting predicative units (Богдан, 2011). Our findings indicate that relations typical of composite sentences (such as copulative, disjunctive, adversative, adverbial, object, and attributive ones) undergo transformation in

coordinate and subordinate adjoining clauses, where meanings of additional information and evaluation become predominant. In ACs, these relations, atypical of composite sentences, fully prevail.

The study demonstrates that ACs with connective words, which are homonymous with coordinating and subordinating conjunctions, commonly express propositional relations of additional information, precise definition, hypothesis, conclusion, cause, consequence, contrast, and enumeration.

Despite the significant role of connective words in shaping the formal, semantic, and syntactic structure of ACs, the surrounding lexical context exerts a crucial influence on their semantic interpretation. Only with **in context** can the precise meaning of dependency markers be determined. For instance, the conjunction *that* may function as a subject, a predicate, an object, or an attribute (in the latter case becoming a connective pronoun); similarly, the connective pronouns *who* and *which* may serve as a subject, an object, or an attribute, and *why* may function as a subject, a predicate, or an object. Therefore, the claim that connective words “express their semantic meaning independently of the lexico-semantic content of predicative units” (Богдан, 2011, с. 103) appears unfounded. The absence of an explicit dependency marker in asyndetic sentences does not prevent the differentiation of relations between clauses.

Another important extralingual factor influencing the appropriate selection of propositions in AC parts is the communicative situation. For example, the lexical meaning of the word *captain* varies depending on whether the context involves the army, a merchant ship, or a sports field.

The functional potential of ACs overlaps with and is reinforced by their semantic potential, allowing the inherent “range of probability” of syntactic units (their implicit systemic possibilities) to be realised **in context**. Many scholars studying propositional and semantic relations in composite structures argue that truth and meaningfulness reside not in sentence-like forms themselves but in the propositions that reflect a denotative situation (Ziff, 1964, с. 118–119). However,

some linguists point out that not all propositions are verifiable as true or false (Прокопчук, 1990, с. 110–111).

A substantial analysis of propositional meanings in the dependent clauses of compound sentences and coordinate ACs was conducted by V. Dmytrenko who classified them into semantically related pairs: (1) additional information – specification; (2) hypothesis – conclusion; (3) cause – consequence; (4) contrast – enumeration. She rightly observed that semantic proximity does not imply identity and identified both shared and distinguishing features within these pairs (Дмитренко, 2002). In addressing the issue of defining propositional relations, we extend this approach to subordinate ACs and proceed with our analysis accordingly.

By applying this approach (in a manner similar to that adopted by V. Bohdan [1:116]) to our study of the semantic relations between the components of the ACs in William Shakespeare’s plays, we have established that adjoining constructions, whether using coordinating or subordinating connective words, are also characterised by the same pairs of basic propositional relations.

Finally, it is important to emphasise that ACs are characterised by the two dominant meanings: additional information and evaluation. All other meanings may be regarded as contextual variants of these core meanings, sometimes “attenuated” (Вихованець, 1993, с. 67), yet still identifiable within discourse.

**1) The meaning of additional information and a precise definition.** The meanings of additional information and a precise definition are semantically close. What unites them is the shared sense of doubt or uncertainty, which may be conveyed in the dependent component of ACs.

(1) “ACHILLES If not Achilles, nothing<sup>BU</sup>.

AENEAS Therefore Achilles<sup>AP</sup>.” (Troilus and Cressida)

The structural parallelism between form and content further reinforces the closeness of these two meanings. Both are typically realised through syntactically parallel constructions, characterised by temporal correlation between their parts and a clear logical connection, which significantly reduces the likelihood of rearranging the components, particularly when modifying elements reinforce the meaning.

In principle, both meanings can be expressed by any adjoining connective words that are homonymous with coordinating or subordinating conjunctions (with *which, because, and, but* being the most frequent markers of additional information).

Although additional information and precise definition share a common semantic foundation, their differences in ACs are also evident at the semantic level. The meaning of additional information is consistently conveyed through declarative utterances (example 1), whereas a precise definition is typically expressed through interrogative structures.

(2) “The gallows does well<sup>BU</sup>. But how does it well?<sup>AP</sup>” (Hamlet).

Another distinction lies in the gradability of additional information, which may vary in terms of precision or reliability. By contrast, the need for a precise definition invariably signals uncertainty or doubt.

A third significant difference concerns syntactic positioning within a composite syntactic unit. When a precise definition is expressed as a question, it prompts a response from an interlocutor and invites clarification. For this reason, ACs conveying this meaning cannot occupy a postpositional (final) position within a composite unit, as the communicative act remains incomplete.

**2) The meanings of hypothesis and conclusion.** Clear semantic parallels can be observed between the meanings of hypothesis and conclusion. Despite their inherent semantic affinity, important distinctions separate them. As with *additional information* and *precise definition*, the difference is determined not only by semantic content but also by a more reliable formal criterion — their position within the composite syntactic unit.

The AC expressing hypothesis typically appears at the beginning of a composite structure or in its medial position, leaving room for subsequent confirmation or refutation. Conversely, structures that convey a logical conclusion occupy a closing or (pre)terminal position.

(3) “Well said, adversity<sup>BU</sup>. And what need these tricks?<sup>AP</sup>” (Troilus and Cressida).

Furthermore, the ACs expressing conclusion are characterised by confidence and categorical judgment, often supported by corresponding lexical markers. Hypothesis, on the other hand, reflects partial certainty and openness to reconsideration. This tentative nature may become evident in subsequent discourse where the assumption can be challenged or revised.

(4) “CRESSIDA Why, Paris hath color enough<sup>BU</sup>.

PANDARUS So he has<sup>AP</sup>.” (Troilus and Cressida)

**3) The meanings of cause and consequence.** The meanings of cause and consequence share one component of their semantic structure with *conclusion*. They are relatively easy to identify in subordinate constructions because, unlike most other syntactic relations examined here (except additional information), special semantic classes of determinant complex sentences exist specifically for cause and consequence.

Thus, these meanings may dominate both paratactic and hypotactic constructions. Clauses of cause are introduced by connective words such as *as*, *because*, *for*, *now that* (= *since*), *since*, each conveying particular nuances of causality (justification of the main clause, indication of favourable or unfavourable reason, etc.). Clauses of consequence, in contrast, are introduced primarily by *so that* (or simply *so* in colloquial usage).

As noted by R. Vykhovanets, the propositional meaning of consequence is often accompanied by semantic features of additional information and adjoining syntactic structure (Вихованець, 1993, с. 327).

(5) “I believe you should have prayed for them rather than been prayed<sup>BU</sup>. And so I leave all such to be prayed for, for the states of their wits’ healths, that will not praise it<sup>AP</sup>” (Hamlet).

Linguists commonly distinguish two structural patterns: 1) cause– consequence (with variants such as reason–result, condition–effect, explanation–effect, motive–effect) and 2) consequence–cause.

So, as we can see, the direction of conditionality of these structures is directly opposite. Some scholars believe that in these syntactic structures the dominant

meaning of cause–consequence is modified into consequence–cause (Богдан 2011, с. 129).

4) **The meanings of enumeration and contrast.** The meaning of enumeration is generally easy to identify in discourse. In linguistic research, syndetic enumeration or repetition is primarily associated with coordinating conjunctions, especially *and* (Кухаренко, 2004, с. 63). Complex sentences often display homogeneous polysyndetic constructions, which create rhythm and produce an effect of spontaneity typical of oral speech due to their “open” structure, potentially allowing unlimited extension (Богдан 2011, с. 130).

(6) “Well, well, ’tis done, ’tis past<sup>BU</sup>. And yet it is not<sup>AP</sup>.” (Troilus and Cressida).

Complex sentences with homogeneous subordinate clauses may become highly complex both formally and semantically. As scholars observe, in context they can acquire meanings not inherent in the language system itself, thereby forming unique background composite syntactic units (Прокопчук, 1990, с. 61–62).

In English subordinate constructions, there is no dedicated connective word exclusively expressing contrast (unlike coordinate constructions, where *but* fulfils this function). However, the absence of a specialised marker does not eliminate contrastive relations in ACs and complex sentences. In examining contrast within composite sentences, H. Karpenko notes that *but* may semantically approximate connective words such as *if, that, unless, where, whereas, when, which, while, and who* (Богдан 2011, с. 132). Other connectors—including *although, though, unlike, and while*—may also convey contrast alongside their primary meanings of concession, manner, or comparison.

(7) “HAMLET ... for yourself, sir, shall grow old as I am, if, like a crab, you could go backward.

POLONIUS, *aside* Though this be madness, yet there is method in’t<sup>BU</sup>.” (Hamlet).

Our analysis further demonstrates that subordinate ACs frequently express opposition between the general and the particular. This contrast may be reinforced by

temporal incongruity between components or by modifying elements. When contrastive relations are present, either explicitly or implicitly, they often generate a “denial-of-expectation” or “contrary-to-expectation” effect (Lang, 1984, c. 168; Rudolph, 1996, p. 205). As M. Liapon observes, adversative relations operate according to two principles: antithesis and the combination of non-antagonistic contradictions (Богдан 2011, с. 132).

(8) “I’ll make my match to live,  
The kiss you take is better than you give<sup>BU</sup>.  
Therefore no kiss<sup>AP</sup>.” (Troilus and Cressida)

Therefore, in constructions expressing contrast, ACs perform a clear progressive and regressive function. To interpret the author’s pragmatic intention, the addressee must refer to both the preceding and the subsequent context. The study indicates that contrastive relations occur across all functional styles. However, they are less typical in scientific discourse, where the selection of connective words is guided by the author’s aim of ensuring unambiguous interpretation.

**Conclusions and prospects for further research.** The analysis of the semantic relations performed by APs in ACs in William Shakespeare's works has shown that they play an important role in reproducing the author's modality, reinforcing, clarifying, and nuancing their lexically weakly expressed functions in the text, thereby creating necessary conditions for the correct (from the point of view of the addresser) perception of the message by the addressee. We found examples of a wide variety of semantic relations – practically all that APs can express: additional information, precise definition, hypothesis, conclusion, cause, consequence, contrast and enumeration.

The most productive connectives in APs were ‘which’, ‘because’, ‘if’, and ‘but’. Given the fairly large number of ACs (on average 2–3 units per page of text), we can conclude that these expressive syntactic constructions at the textual level can be attributed to the nomenclature of characteristic features of the individual authorial style of this outstanding master of imaginative writing.

**Додано примітку [OD4]:** Аналіз функцій, виконуваних ПЧ у ПК у творах Вільяма Шекспіра, показав, що вони відіграють важливу роль у відтворенні авторської модальності, підсилюючи, уточнюючи, відтінюючи їхні лексично слабо виражені функції у тексті, створюючи тим самим необхідні умови для правильного (з точки зору адресанта) сприйняття повідомлення адресатом. Ми знайшли приклади великого різноманіття семантичних відношень – практично усіх, які можуть бути виражені ПЧ: додаткової інформації, уточнення, гіпотези, висновку, причини, наслідку, протиставлення та перелічення. Найбільш продуктивними сполучними засобами у складі ПЧ були *which, because, if, and, but*. З урахуванням досить великої кількості ПК (в середньому 2 – 3 одиниці на сторінку тексту) можна зробити висновок про те, що ці експресивні синтаксичні конструкції текстового рівня можна віднести до номенклатури характерних ознак індивідуально-авторського стилю цього видатного майстра художнього слова. **Перспективи** подальших досліджень вбачаються у встановленні впливу екстралінгвальних чинників (наприклад, модифікаторів, сценічних ремарок) на семантичні відношення між частинами ПК, а також аналізі цих відношень з позицій гендерних і статусно-рольових відношень комунікантів.

Future research could focus on exploring how extralingual factors (such as modifying words and stage directions) influence the semantic relationships between the parts of an AC, as well as analysing these relationships from the perspectives of gender, status, and role relationships among communicators.

#### **BIBLIOGRAPHY:**

1. Баранник Д. Х. Текст і його складові. Дослідження з лексикології і граматики української мови: зб. наук. праць. Дніпропетровськ: Навчальна книга, 1999. Т. 1. С. 15–20.

2. Богдан В. В. Синтактика, семантика, прагматика англомовних приєднувальних конструкцій і складних речень з підрядним зв'язком : монографія. Донецьк: «ЛАНДОН-XXI», 2011. 263 с.

3. Вихованець І. Р. Граматика української мови. Синтаксис. Київ: Либідь, 1993. 368 с.

4. Денисова С.П. Лексичне значення у контексті сучасної лінгвістики. *Актуальні проблеми іноземної філології : Лінгвістика та літературознавство* : [міжвуз. зб. наук. ст.] / гол. ред. В. А. Зарва. Бердянськ: БДПУ, 2011. Вип. VI. Ч. 3. С. 81–90.

5. Дмитренко В. О. Структура, семантика і функції сполучникових форм зв'язку у змістових мініатюрах у сучасній англійській мові. *Вісник Харківськ. національного університету. Серія «Романо-германська філологія»*. Харків, 2002. № 572. С. 87–93.

6. Івкова Н. М. Фігури експресивного синтаксису в сучасній публіцистичній літературі: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: 10.02.01/ Харківський національний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди. Харків, 2007. 20 с.

7. Космеда Т. А. Історична лінгвістика: шляхи розвитку та перспективні напрями досліджень. *Лінгвістичні дослідження*. Вип. 52. 2020. С. 7–19.

8. Коцюбовська Г. А. Приєднувальні конструкції: функціонально-текстовий аспект: дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01/ Дніпропетровський національний університет. Дніпропетровськ, 2002. 188 с.

9. Кухаренко В. А. Інтерпретація тексту. Навчальний посібник для студентів старших курсів факультетів англійської мови. Вінниця: Нова Книга, 2004. 272 с.

10. Прокопчук А. А. Складнопідрядне речення і текст. Харків: Основа при Харків. ун-ті, 1990. 192 с.

11. Crystal D. The Relevance of Language History in Contemporary Linguistic Education. *Language Teaching*. Issue 55(3). 2022. С. 310–325.

12. Curzan A. Why Teach the History of English in a Rapidly Changing Linguistic Landscape? *English Today*. Issue 36(2). 2020. С. 32–36.

13. Khalabuzar O., Dubrova O. On the essence and importance of the discipline “History of the Language”. *Актуальні питання гуманітарних наук: / [редактори-упорядники М. Пантюк, А. Душний, В. Ільницький, І. Зимомря]. Дрогобич: Видавничий дім «Гельветика», 2025. Вип. 87. Том 3. С. 273–280. DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/87-3-41>*

14. Lang E. The Semantics of Coordination. Amsterdam: Benjamins, 1984. 300 p.

15. Rudolph E. Contrast, Adversative and Concessive Relations and their Explication in English, German, Spanish, Portuguese on Sentence and Text Level. Berlin, New York: Walter de Gruyter, 1996. 544 p.

16. Ziff P. About Ungrammaticalness. *Mind*. Edinburgh, 1964. Vol. 73. No. 290. P. 110–130.

#### REFERENCES:

1. Barannyk, D. Kh. (1999). *Tekst i yoho skladovi* [Text and its components]. *Doslidzhennia z leksykologhii i hramatyky ukrainskoi movy: zbirnyk naukovykh prats* [Studies in lexicology and grammar of the Ukrainian language: collected scholarly papers] (Vol. 1, pp. 15–20). Dnipropetrovsk: Navchalna knyha [in Ukrainian].

2. Bohdan, V. V. (2011). *Syntaktyka, semantyka, prahmatyka anhlomovnykh pryiednuvalnykh konstrukttsii i skladnykh rechen z pidriadnym zviazkom* [Syntactics, Semantics and Pragmatics of English Language Adjoining Constructions and Composite Sentences with Subordinate Connection]: monograph. Donetsk: “LANDON-XXI” [in Ukrainian].

3. Vykhovanets, I. R. (1993). *Hramatyka ukrainskoi movy. Syntaksys* [Grammar of the Ukrainian language. Syntax]. Kyiv: Lybid [in Ukrainian].

4. Denysova, S. P. (2011). *Leksychne znachennia u konteksti suchasnoi lnhvistyky* [Lexical meaning in the context of modern linguistics]. In V. A. Zarva (Ed.). *Aktualni problemy inozemnoi filolohii: Lnhvistyka ta literaturoznavstvo – Current issues of foreign philology: Linguistics and literary studies*. Berdiansk: BSPU. Vol. 6, Pt. 3, 81–90 [in Ukrainian].

5. Dmytrenko, V. O. (2002). *Struktura, semantyka i funktsii spoluchnykovykh form zviazku u zmistovykh miniaturakh u suchasni anhliiskii movi* [The structure, Semantics and Functions of Conjunctive Forms of Connection in Semantic Miniatures in Modern English]. *Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu. Seriiia “Romano-hermanska filolohiia” – The Journal of V. N. Karazin National University*, 572, 87–93 [in Ukrainian].

6. Ivkova, N. M. (2007). *Fihury ekspresyvnoho syntaksysu v suchasni publitsystychnii literaturi* [Figures of expressive syntax in contemporary journalistic literature] (Extended abstract of Doctoral thesis). H. S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University, Kharkiv [in Ukrainian].

7. Kosmeda, T. A. (2020). *Istorychna lnhvistyka: shliakhy rozvytku ta perspektyvni napriamy doslidzhen* [Historical linguistics: Development paths and promising research directions]. *Lnhvistychni doslidzhennia – Linguistic studies*, 52, 7–19 [in Ukrainian].

8. Kotsyubovska, H. A. (2002). *Pryiednuvalni konstrukttsii: funktsionalno-tekstovyi aspekt* [Adjoining Constructions: Functional and Textual Aspect]. (Doctoral thesis). Dnipropetrovsk: Dnipropetrovsk National University [in Ukrainian].

9. Kukharenko, V. A. (2004). *Interpretatsiia tekstu* [Text interpretation]: textbook. Vinnytsia: Nova Knyha [in Ukrainian].
10. Prokopchuk, A. A. (1990). *Skladnopidriadne rechennia i tekst* [Complex subordinate sentence and text]. Kharkiv: Osnova [in Ukrainian].
11. Crystal, D. (2022). The relevance of language history in contemporary linguistic education. *Language Teaching*, 55(3), 310–325 [in English].
12. Curzan, A. (2020). Why teach the history of English in a rapidly changing linguistic landscape? *English Today*, 36(2), 32–36. [in English].
13. Khalabuzar, O., & Dubrova, O. (2025). On the essence and importance of the discipline “History of the language.” *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk – Current issues of humanities*, 87(3), 273–280. doi.org/10.24919/2308-4863/87-3-41 [in English].
14. Lang, E. (1984). *The semantics of coordination*. John Benjamins [in English].
15. Rudolph, E. (1996). *Contrast, adversative and concessive relations and their explication in English, German, Spanish, Portuguese on sentence and text level*. Walter de Gruyter [in English].
16. Ziff, P. (1964). *About ungrammaticalness*. *Mind*, 73(290), 110–130 [in English].